

Anxiety, Euphoria and Concern -Poetic Voices of Israel 1967

Anxiety – Three Weeks of Waiting

- **Jerusalem of Gold Naomi Shemer**
- **The Awaiting Period – Amnon Grof (2017)**
- **This is my People – Aba Kovner**
- **We Shall Break Through – Yehiel Mohar**
- **Cross your fingers for us**

Jerusalem of Gold

Naomi Shemer

As clear as wine, the wind is flying
Among the dreamy pines
As evening light is slowly dying
And a lonely bell still chimes,
So many songs, so many stories
The stony hills recall...
Around her heart my city carries
A lonely ancient wall.

Yerushalaim all of gold
Yerushalaim, bronze and light
Within my heart I shall treasure
Your song and sight.

Alas, the dry wells and fountains,
Forgotten market-day
The sound of horn from Temple's
mountain
No longer calls to pray,
The rocky caves at night are haunted
By sounds of long ago
When we were going to the Jordan
By way of Jericho.

Yerushalaim all of gold...

But when I come to count your praises
And sing Hallel to you
With pretty rhymes I dare not crown you
As other poets do,
Upon my lips
is always burning
Your name, so dear, so old:
If I forget Yerushalaim
Of bronze and light and gold...

Yerushalaim all of gold...

Back to the wells and to the fountains
Within the ancient walls
The sound of horn from Temple's
mountain
Again so loudly calls,
From rocky caves, this very morning
A thousand suns will glow
As we shall go down to the Jordan
By way of Jericho.

The Awaiting Period - Amnon Grof

The awaiting period was pretty stressful
It seemed though, that the stress had not affected my father,
who took command over three hoes,
Two wheelbarrows, one pick, two shovels,
Four plastic buckets, his wife and three sons.
After he had marked (pegs and a white builders' rope)
A long rectangle in the middle of the garden.
Exactly where we used to plant, once a year,
Prune and peach trees
And uprooted six months later,
The dead
Prune and peach trees
So, right in the cemetery of
future marmalade trees, he had marked a rectangle
and distributed among us digging tools.
And we; each with his/her hoe or shovel or pick, in our hands
started digging the pit;
The most exemplary perfect pit
In the whole of Shikun Hey.
The rusted iron rods and huge blocks of lime,
As well as the many broken brick we have encountered
On our way down to the belly of the earth,
Were the proof that Shikun Hey was built over the remnants
of Shikun Alef.
They were also the reason for the untimely death of tens of
innocent fruit trees.
The irons and bricks and lime,
Did not stop my father from having an earth bench
Along the pit
And earth or cement stairs
Leading into it.
Over the pit, railway sleepers were placed
And above them a small hill was raised;
Shikun Alef remnants.
Later, my father went to the war
We have not used the pit, even not once
During the six days. We did paint our car lights dark blue
We did cover our windows with black paperboards.
Later, for a year or two
The pit functioned as the "tent", we had built of chairs and
sheets
When our parents were not at home.
Then my father filled it with red soil
And planted above it green grass and a large iron swing
Which did not bear fruit but did not die either
Until I have ripped the house apart.

תקופת ההמתנה – אמנון גרוף

תקופת ההמתנה הייתה די מלחיצה
אבל נראה שהלחץ לא השפיע בכלל על אבא שלי
שנטל פיקוד על שלוש טוריות,
שתי מריצות, מכוש אחד, שני אתי חפירה,
ארבעה דליים מפלסטיק, אשתו ושלושת בניו.
לאחר שסימן, (יתדות ברזל וחבל בנאים לבן)
מלבן ארוך, באמצע הגינה.
בדיוק במקום בו היינו נוטעים, פעם בשנה,
עצי שזיף ואפרסק
ועוקרים, חצי שנה אחר כך,
את עצי האפרסק והשזיף,
המתים,
אז בדיוק בחלקת בית הקברות
לעצי ריבות, עתידיות,
הוא סימן מלבן וחילק לנו כלי חפירה
ואנחנו, כל אחד/ת ומכוש/ה או טורית/ה
או את/ה בידו/ה
התחלנו לחפור את השוחה
ההכי מדוגמת וההכי משוכללת
בכל שיכון ה'.
מוטות ברזל חלודים, גושים ענקיים של סיד
והמון שברי בלוקים שפגשונו,
בדרכנו למטה, אל בטן האדמה,
היו ההוכחה ששיכון ה' נבנה
על השאריות של שיכון א'
וההסבר הוודאי למוותם, בטרם עת,
של עשרות עצי הפרי החפים מפשע.
למרות הברזלים והבלוקים והסיד
לא ויתר אבי על ספסל אדמה
לאורך כל השוחה
ועל מדרגות אדמה או בטון
שהובילו אל מעמקיה.
מעל לשוחה הונחו אדני רכבת
ומעליהם התגבהה גבעה קטנה,
השאריות של שיכון א'.
אחר כך אבא שלי נסע למלחמה.
לא השתמשנו, באף אחד מששת הימים, בשוחה
אבל כן צבענו, בכחול כהה, את פנסי המכונית
וכן כיסינו, בבריסטולים שחורים, את החלונות.
אחר כך, במשך שנה או שנתים
מילאה השוחה את תפקיד ה'אוהל' מכיסאות וסדין
שהיינו מכינים, כשהורים לא היו בבית.
אחר כך מילא אותה אבי באדמת חמרה

ושתל מעליה דשא ונדנדת ברזל רחבה
שלא הניבה פירות, אבל לא מתה
עד שלא פרמתי את הבית.

אבא קובנר – זה עמי

שוב ראיתי את עמי. לא רק את הקיבוץ שלי ראיתי. ראיתי גם את העיר.
לא הייתה זו הגדולה בערים, אלא עיר בינונית בשרון. חנונים קטנים, פועלים, סוחרים ומובטלים...
היה בוקר בהיר ונאה. בבוקר כזה קם אדם ושואל את עצמו: האם אפשר שבבוקר כזה תפרוץ מלחמה?
והנה נשמע מהרדיו קולו של הקריין; הוא קרא את השמות של יחידות המילואים שנקראו להתגייס.
כפטיש המכה באבן, כך נשמעו השמות הסודיים והבלתי מובנים של יחידות המילואים. והעיר - כאילו עצרה
את נשימתה.

עמדתי ליד מוכר עיתונים, עוד הוא נותן לי את העיתון שביקשתי, והנה הוא קם פתאום ממקומו ואומר: הו
קראו גם לי! והוא קם ממקומו, אסף את עיתונו והלך.
מהחנות שממול יצאה מוכרת. עמדה מקשיבה ליד הדלת. פתאום סגרה את ארנקה. סידרה את חולצתה –
והלכה.

בעל האיטליז, הסיר את סינרו, סגר את האיטליז – והלך.
בכיכר העיר עמדה קבוצה של אנשים מסביב לטרנזיסטור. כל פעם שנשמע שם מפי הקריין, היה אחד
האנשים, יוצא מתוך הקבוצה והולך בלי לומר מילה. כמו חבילה של עצים – התפזרו כולם בלי קול והלכו.
נערה על עקבים גבוהים באה לקראתי. וכאן, באמצע הדרך, הגיע אליה הקול. היא נעצרה, הקשיבה,
הסתובבה לאחור – והלכה.
בעיר עמד שקט שאין דומה לו.

כבק ראיתי ערים ביום-דין. כבר ראיתי עמים יוצאים למלחמה. ראיתי אותם צועדים מתחת לרמקולים
צועקים.

ראיתי אותם בתחנות-רכבת. כשנשים ואמהות מחבקות אותם בבכי. ראיתי אותם צועדים, ובחורות נאות
מכסות אותם בנשיקות. ראיתי אותם יוצאים וכלי- הנשק שלהם מקושטים בפרחים. שמעתי אותם דופקים
בנעליהם הכבדות ושרים בקול שירי-לכת אמיצים. ראיתי אותם מחייכים ועליזים בין שורות צפופות של
המונים קוראים להם בשמחה: "הורא" "יינאט" "הוך-הוך!" "ניך ניך-זיה!".
אך מעולם לא ראיתי עיר קמה למלא את חובתה השקט כזה. עם שלם יוצא למלחמה שקט ורציני, ובהרגשה
שהוא מוכן לכול. ככה זה היה בנתניה וכך בקרית-שמונה, בירושלים, בתל-אביב ובבאר-שבע.

- הנה זה עמי. ואני לא ידעתי

This is my People

Abba Kovner

That morning when the war started, the sun was out in full force. Everything around us smiled and glittered, and I asked myself, could a war start on such a morning?

Here I was in a small town in the Sharon Valley, not among what I would call the most patriotic of people, but ordinary simple folk. But they were the symbol of the whole nation, in the same way as my Kibbutz sending out its 125 sons to the war, and leaving the fathers, mothers, and wives in the trenches to endure the anxiety of impending attack.

On the radio the announcer was calling the units for mobilisation. Although many important events in our lives will be forgotten, yet the voice of the announcer on the radio that morning will echo in our ears for a long time to come. It was unlike any voice yet heard. This was not the hysterical voice of the radio announced from the Land of the Nile. Nor the arrogant voice of the Warsaw radio in September 1939. It was unlike the tragic voice from Prague, and unlike the emotion-charged, well-remembered voice of Yuri Levitan from Moscow under siege. It was a different voice altogether—like the sound of a chisel against stone, hammering into it the code names of the units summoned to duty, one by one, without any flourish and ceremony. And the town—the whole town—held its breath.

It was not the first time that I saw nations going off to war. I saw them marching at the call of blaring loud speakers, crowding the railway stations, embracing their sobbing wives and speechless mothers. I saw them tramping and carrying bayonets decorated with flowers, and singing coarse marching songs, whilst being cheered by admiring crowds waving at them and shouting: "*Hurrah! Vivat! Hoch! Niech Zhie!*" But never have I witnessed a town going to war in such silence, as my small town, as though it were performing a sacred rite.

My news vendor who was about to hand me my newspaper, looked up, and exclaimed: "They are calling me up." He rolled up his pack of newspapers, and without any further ado, he departed. Across the road, the sales girl in the shop fumbled nervously with her shirt buttons, picked up her handbag and was off. The butcher took off his apron, shut the shop door, and was gone. A crowd of men gathered around the transistor radio, and whenever a unit was announced, one of them would slip away quietly, then a second, and a third, until they were all gone. A young girl walking towards me heard the voice from the radio—she stopped, turned round and was gone. Thus gradually a deep silence descended on the town. And it was the same in Kiryat Shmone, in Jerusalem, in Tel Aviv and in Beersheba. Never in my life did I see a people rise so silently to its duty, with so heavy a sense of fate and such calm preparedness. And behold, this is my people, and I never knew it.

We Shall Break Through

Hadudaim

Lyrics Yechiel Mohar

Music Moshe Wilenski

We overcame all the straights
We emerged a mighty people
We survived 1948, as well as the Sinai campaign
We shall break through Tiran straights yet

We shall breakthrough in darkens and light
With a blue and white flag, right through Tiran straights

All the straights that closed upon us
We shall break through them, because the time had come
With mighty fists, with beating heart
We shall break through Tiran straights

WE shall breakthrough...

Since the whole people is tense, the whole people is on guard
Thus the song rises from Eilat to Dan
We shall go through, since there is no other way
We shall break through Tiran straights

אנחנו נעבור

הדודאים

מילים: יחיאל מוהר

לחן: משה וילנסקי

לכל המיצרים יכולנו וגברנו
מכל המיצרים יצאנו עם איתן
עברנו את תש"ח, גם את סיני עברנו
אנחנו נעבור במיצרי טיראן

אנחנו נעבור בחושך ובאור
בדגל כחול לבן במיצרי טיראן

את כל המיצרים אשר סגרו עלינו
אנחנו נפרצם כי בא, כי בא הזמן
באגרופי ענק, בהולם לבבנו
אנחנו נעבור במיצרי טיראן

אנחנו נעבור ...

כי כל העם דרוך, כי כל העם משמרת
וכך השיר עולה מחוף אילת עד דן
אנחנו נעבור כי דרך אין אחרת
אנחנו נעבור במיצרי טיראן

אנחנו נעבור ...

Keep Your Fingers Crossed for Us

Rimona Dinur

A mascot, for you, a little kiss for mom.
A bursting kitbag and a box of cookies.
The regiment is back with the commander and the gate
guard
Here we are again in uniforms and dog tags

Keep your fingers crossed for us
It may come in handy
Keep your fingers crossed or us
Until the end of the maneuver
Keep up the morale
Keep the flame
Take care of yourself
And remain loyal to me

The whole unit is marching on greeting and kisses
How the whole front of the girls is waiting back home
You're in the city, so lonely
I am here with you with single shots and salvos

Keep your fingers crossed

Our love is covered by dust now
Our memories all painted gray
If I am temporarily unfaithful with Uzi and khakis
Know that it is just a short flirt
I am coming back soon

החזיקי לנו אצבעות

רימונה דינור

קמע בשבילך, ונשיקה קטנה לאמא,
קיטבג מתפקע וקופסה עם עוגיות.
הגדוד חוזר לפגוש את המג"ד והש"ג
ושוב ושוב אנחנו עם מדים ודיסקיות.

החזיקי לנו אצבעות

זה עוד יביא תועלת

החזיקי לנו אצבעות עד סוף התמרונים

שימרי, שימרי על המורל

שימרי על הגחלת

שימרי, שימרי עלייך

ושימרי לי אמונים.

איך היחידה כולה על ד"ש ונשיקות צועדת
איך מחכה בעורף כל חזית הנערות
ואת נשארתי שם בעיר, כל כך כל כך בודדת
אבל אני איתך כאן בבודדת וצרורות.

החזיקי לנו אצבעות...

עכשיו האהבה שלנו מכוסה אבק היא
עכשיו הזיכרונות שלנו נצבעו אפור
ואם אני בוגד זמנית עם עוזי ועם האקי
הביני - זהו פלירט קטן, בסוף הרי אחזור.

החזיקי לנו אצבעות...